

vati, neodpovídá zákonu. Nezákonnost vyvozuje především ze znění § 4 spolk. zák., jenž předpisuje, co vše spolkové stanovy obsahovati musí, nějakého ustanovení o používání spolkového praporu však nemá.

Této argumentaci stížnosti za pravdu dáti nelze. § 4 cit. zák. ustanovuje výslovně pod lit. a), že ze stanov musí býti patrný účel spolku, prostředky k jeho dosažení a způsob jejich opatření. Spolkový prapor povahou svou jest symbolem, ztělesněním a jaksi slavnostním výrazem na venek oněch cílů, jež pro vnitřní život spolku zapsány jsou jako účel v jeho stanovách. Prapor svůj nenosí však spolek jedině proto, aby myšlenku, za níž kráčetí jest jeho cílem, na venek manifestoval; nošení tohoto praporu bývá mu zpravidla — aneb aspoň může mu býti — přímým prostředkem k dosažení účelu spolkového. Členstvo shromážděné pod rozvinutým svým praporem daleko spíše a mocněji nadchne se pro myšlenku spolkovou a radostněji i úsilovněji pracuje pak na dosažení spolkového účelu. Leč okázalé vystoupení spolku s vlastním praporem jest zároveň způsobilým prostředkem agitačním pro spolkový účel, ano volá nové adepty do řad členstva a také tím podporuje spolkový účel. Proto právě již ze znění zákona samého plyne, že — chce-li spolek tohoto prostředku používati, — musí jej ve svých stanovách výslovně uvést, čili že spolek dokud nemá takového statutárního oprávnění — nesmí již z důvodů spolkové policie praporu používati. Tento nedostatek spolkově-policejní nemohlo by mu nahraditi ani povolení rázu bezpečnostně policejního, pročez nelze shledati nezákonnost, když žal. úřad toto povolení pro závalu shora uvedenou stěžujícímu si spolku dáti odepřel.

Pokud se st-lé dovolávají jakéhosi staletého zvykového práva, jest námitka ta bezdůvodná, neboť zvykové právo není ve státě Čsl., pokud jde o právo spolkové, vůbec pramenem práva. Pokud by však st-lé chtěli tím uplatňovati nějaké vydržení práva používati spolkového praporu, tu stačí připomenouti, že instituce vydržení oprávnění v právu veřejném vůbec místa nemá.

Jsou tudíž všechny námitky stížnosti bezdůvodné a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 4726.

Státní zaměstnanci: Rozloučený státní zaměstnanec nemá podle zák. č. 394/1922 nárok na zvýšení drahotních přídaveků s ohledem na býv. (rozloučenou) manželku ani tehdy, je-li povinen přispívati na její výživu.

(Nález ze dne 22. května 1925 č. 10.340).

V ě c: Adolf T. v Košicích (adv. Dr. Bedř. Židlický z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. místotaj. Lud. Mach) o drahotní přídavek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Manželství st-lovo s Adelou T. bylo rozvedeno usnesením krajského soudu v ... a zavázal se st-l soudním smírem z téhož dne platiti rozvedené manželce na alimentech 450 Kč. Tato alimentární

povinnost trvala i po rozluce manželství, kterou vyslovil k žádosti st-lově též krajský soud usnesením ze . . . Dne 29. listopadu 1923 uzavřel st-l nový sňatek manželský s Pavlínou V.

Rozhodnutím z 19. srpna 1924 provedlo řed. pošt a tel. v Košicích novou úpravu drahotních požitků st-lových, přiznavši mu za dobu od 1. ledna do 30. dubna 1923 drahotní přídavek na rozvedenou manželku ve výši skutečně placené částky alimentární, t. j. 450 Kč měsíčně; od 1. května 1923 zastavilo pak vůbec drahotní přídavek na první manželku (§ 6, odst. I č. 5 zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb.) a předepsalo mu zároveň vrácení přeplatku 7530 K 70 h.

Rekurs st-lův do tohoto rozhodnutí byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodu, že rozloučení státní zaměstnanci nemají podle ustanovení zák. čís. 394/1922 nároku na drahotní přídavky na rozloučenou manželku ani tehdy, jsou-li povinni přispívat na její výživu, že 50% zvýšení drahotního přídavku má povahu drahotního přídavku samého a že tudíž dlužno ohledně jeho přiznání a výplaty postupovati podle předpisů, platných pro drahotní přídavky vůbec, tedy v době od 1. ledna 1923 podle ustanovení zák. č. 394/1922. Žal. min. zároveň svolilo k tomu, aby přeplatek na drahotních požitcích v částce 7530 K 70 h byl od st-le vybrán v 50měsíčních splátkách.

Stížnost k nss-u napadá námítkou pouze onu část nař. rozhodnutí, odpírající st-li drahotní přídavek na rozloučenou manželku. Dovojuje, že jest i dále na základě svrchu zmíněného smíru zavázán své býv. manželce platiti alimenty a že tyto alimenty jsou na něm exekučně vymáhány, tak že z jeho příjmů mu zbývá měsíčně 792 K 76 h, který obnos k výživě rodiny absolutně nestačí. Dovolává se stanoviska, jež zaujal nss ve svém nál. Boh. 2851 adm.

O této stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vznesla do sporu jediné otázku, zda drahotní požitky na manželku náležejí st-li p o r o z l u c e m a n ž e l s t v í, j e - l i p o v i n e n o n i p e č o v a t i. Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí názor, že rozloučení zaměstnanci státní nemají podle zák. č. 394/1922 nároku na zvýšené drahotní požitky, i když jsou povinni přispívat na rozloučenou manželku. Náзору tomu třeba přisvědčiti, neboť § 6, odst. I. č. 5 cit. zák. staví ženatým zaměstnancům na roveň toliko r o z v e d e n é, jsou-li povinni pečovati o výživu r o z v e d e n é manželky, nemá však stejného předpisu i pro manžele rozloučené, ač institut rozluky manželství byl v době, kdy tento zákon byl vydán, nejen znám, ale i pozitivními předpisy upraven, a ač sám zákon č. 394/1922 již v následujícím č. 6. cit. § 6, jednáje o drahotních přídavcích na děti, pamatuje výslovně též na děti z r o z l o u č e n é h o manželství. Z toho jde, že zastavení drahotního přídavku dle § 6 I. č. 5. v daném případě, kde šlo o manželství rozloučené, jest ve shodě se zákonem.

Bylo proto stížnost, jež vůči nař. rozhodnutí dalších námitek neformuluje, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Ve sporu, skončeném zdejším nálezem Boh. 2851 adm., jehož se stížnost dovolává, nebyla řešena otázka, jaký vliv má rozluka manželství na drahotní požitky, poněvadž nebyla do sporu vznesena.